

Sygn. akt IV U 110/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lutego 2015r. w S.

odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 17 grudnia 2012 r. (Nr (...) - (...))

w sprawie W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

zmienia zaskarżona decyzję i przyznaje W. M. prawo do renty socjalnej na okres od 1 listopada 2012 roku do 28 lutego 2016 roku.

Sygn. akt IV U

UZASADNIENIE

Decyzją z dn. 17.12.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawczyni W. M. przyznania prawa do renty socjalnej, ponieważ komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dn. 07.12.2012r. nie stwierdziła u wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy i tym samym nie spełniony został jeden z warunków przewidzianych w art. 4 ust. 1 ustawy z dn. 27.06.2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135 poz. 1268 ze zm.).

Od decyzji tej odwołanie złożyła W. M., która wносиła o jej zmianę i przyznanie prawa do renty socjalnej. Odwołująca się opisała swoje schorzenia psychiatryczne, które uniemożliwiały jej naukę szkolną, a także możliwość wykonywania pracy zarobkowej. Załączyła do odwołania orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona W. M. ur. (...) nabyła uprawnienia do renty socjalnej od dn. 01.10.2003r. i świadczenie to przyznane jej było okresowo, ostatnio do 31.10.2012r. Kolejny wniosek o prawo do renty socjalnej ubezpieczona złożyła do ZUS

dn. 01.10.2012r. W toku postępowania orzeczniczego W. M. została przebadana przez komisję lekarską ZUS, która rozpoznała u niej zaburzenia nastroju afektywne. Schorzenie to według komisji lekarskiej nie narusza sprawności organizmu, która powodowałaby całkowitą niezdolność do pracy (k. 59 a.l.).

Orzeczenie to stało się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji z dn. 17.12.2012r.

W toku postępowania odwoławczego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: neurologa, psychiatry i psychologa (k. 12-13 a.s.). Biegli wymienionych specjalności zdiagnozowali u W. M. zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane, osobowość nieprawidłową, okresowe bóle głowy. W ocenie biegłych schorzenia te powodują częściową niezdolność do pracy ubezpieczonej okresowo do 2015r.

Do opinii tej zastrzeżenia złożył pełnomocnik – ojciec ubezpieczonej, który nie zgadzał się z opinią biegłych o częściowej niezdolności do pracy (k. 23 a.s.). Argumentował, iż córka ma depresję i nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować. Wywodził, że od 2003r. nieprzerwanie otrzymywała rentę socjalną. Przedłożył również zaświadczenie od lekarza psychiatry.

Sąd zobowiązał biegłych lekarzy do wydania opinii uzupełniającej, aby wskazali na czym polegała poprawa stanu zdrowia ubezpieczonej od ostatniego okresu, na który przyznane było uprawnienie do renty socjalnej, a także aby odnieśli się do złożonego zaświadczenia lekarskiego. Biegli w opinii uzupełniającej podtrzymali swoją pierwotną ocenę (k. 26 a.s.). Opiniujący wskazali, iż nie jest ich zadaniem ocena stopnia niezdolności w poprzednim okresie i ustosunkowanie się do poprzednich orzeczeń lekarskich. Podkreślili, że charakter i stopień nasilenia objawów psychopatologicznych jest procesem dynamicznym zmieniającym się czasowo. Przedłożone zaświadczenie lekarskie nie wnosi nic nowego i nie ma wpływu na zmianę rozpoznania.

Sąd uznał, iż opinia ta nie zawierała wyczerpującej argumentacji stosownie do pytania postawionego biegłym i w związku z tym wywołany został dowód z opinii innego zespołu biegłych psychiatry i psychologa (k. 41 a.s.). Biegli ci rozpoznali u W. M. schorzenia schizotypowe, które w ich ocenie powodują całkowitą niezdolność do pracy do 2016r., przy czym niezdolność ta powstała przed 18-stym rokiem życia. W uzasadnieniu opinii stwierdzili m.in., iż ubezpieczona jest wyizolowana społecznie, wycofana z aktywności, potwierdza występowanie ksobnych nastawień, w stanach napięcia psychicznego dokonuje samouszkodzeń ciała. Do tej opinii biegłych zastrzeżenia złożył pozwany ZUS, powołując się na okoliczność, że ubezpieczona nie była hospitalizowana od 2007r., zaś orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy będzie utrwalać nieprawidłowe mechanizmy radzenia sobie w sytuacjach trudnych (k. 50 a.s.).

Wobec odmiennych diagnoz lekarskich zawartych w opiniach biegłych, Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego zespołu biegłych tych samych specjalności. Opiniujący biegli lekarze uzyskali dodatkową dokumentację lekarską w postaci historii choroby z Przychodni w W. (k. 62 a.s.). Po przeprowadzeniu badania biegli stwierdzili u W. M.: zaburzenia schizotypowe oraz postać rzekomopsychotyczną (k. 68 a.s.). Ocenili, iż schorzenia te skutkują dalszą całkowitą niezdolnością do pracy ubezpieczonej do 28.02.2016r. i niezdolność ta powstała przed 18-stym rokiem życia. Biegli ci w uzasadnieniu opinii przedstawili podobną argumentację co poprzednio opiniujący lekarze, dzieląc ich wnioski.

Do opinii tej zastrzeżenia wniósł organ rentowy powtarzając poprzednią argumentację (k. 75 a.s.) oraz złożony został wniosek o powołanie kolejnych biegłych tych samych specjalności.

Sąd oddalił ten wniosek dowodowy. Zdaniem Sądu Okręgowego dowody z dwóch ostatnich opinii są miarodajne i obiektywne. Opinie te są zbieżne ze sobą zarówno pod względem rozpoznania schorzeń jak i ich wpływu na stopień niezdolności do pracy. Opinie te wyczerpująco uzasadnione spełniają wymogi art. 285 kpc.

W tej sytuacji Sąd przyjął, iż ubezpieczona jest w dalszym ciągu całkowicie niezdolna do pracy, a niezdolność ta powstała przed(...)rokiem życia. Zatem W. M. spełnia przesłanki przewidziane w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej do uzyskania uprawnień rentowych na dalszy okres, tj. do 28.02.2016r.

Mając powyższe na względzie, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.